

nüüd jälle, „ühhest tükkist on se neile korda läinud. Pimedus latab minno filmad. Agga Issanda arm kinnitas mind nõdra, et ma mitte temmast ei tagganenud. Kurri waenlane lastis mind käsist ja jallust seutud, liggidale lange legitsewa ahjo ette istuma panna, filmad ollid tikkudega lahtistatud. Nenda piddin minna mitto tundi wallusjat pallawat kannatama. Se olli otse pörgo piin, minno meled jäid seggofets. Ma, küssendasin agga seal ei olnud hallastust. Ma hüüdsin: „Issand miks ja mind ollid mahhojätanud.“ Wimaks minnestasin ma ärra. Minnestus olli se ingel kes mind peastis. Solameister arwanud mind surnud ollewad ja piddand mind tulesse lükkama, ni kui ta jo enne mõnne teiseaga olli teinud. Agga üks temma töömehhist, kes minno ündsja poea endine teender ja söbber, kes ta süddames issegi meie pole hoidis, olli nouu andnud mind tuhhalambri kõrwale lükkata, ja sealt olli ta mind õse omma kajo kannud. Kui minna sest raskest minnestusest ärkasin, olli mul kül wägga kurb meel, sest et mo filmad pimmedad ollid, ja sels jäid. Agga Issand trööstis mind selle hea, armsa lapse läbbi. Kui minna tahtsin langeda, siis toetas temma mind. Temmal ollid ello sannad meles, kui minno wanna südda ärranärtsis ja ussolambite kustumas olli. Temma kannob meie kallist warra, Piibli ramatut omma kätte peal ja süddames. Temma pöggenes suure hirmoga klooftrist, kui ta kulis, et meie waesed

wangid tuhhatfordse kuusatusse alt minnema peasesid ja tulli ja otsis mind ärrapölgitud ülles.

„Oh, armas emma,“ ütles Elisabeth. Ets ma olle siis sinno tüttar. Kui minna meie usfoliste, ärraminnemist kuulsin, siis olli kui hüats Issand isse: „Wata se on sinno emma.“ Ja klooftrist peasesin minna et kül surma nuhtlust karta olli, sest sealt ei lasta legi wälja. Agga seolgi olli mõnni hing, kes sallaja Issanda pole hoidis.

„Issand õnnistago sind, armas laps.“ Ja teie armsad söbrad woite arwata, mis suur minno rõõm olli, kui ta minno kõrwas seisjis ja omma kättega mo ümber hakkas. Minna waene pimme ei näinud tedda mitte agga mo südda tundis tedda warsti kui temma filmawessi minno palgid lastis. Agga mis waewaline ja pitt olli meil tekäimine. Siiski, armsad söbrad, teie näte Issand karristab kül agga mitte ennam kui meie jouame kanda. Temmale olgo au ja kitus!“

Amen! Amen! ütlesid maia rahwas jayüüdsid mitme armsa sannaga neid rõõmustada, kes ni raskest kurwastusest tullid.

Agga poja filmade ees seisid weel maggama minnes teil need kannatamised miska waesed ussolowennad ollid kuusatud: Ja millal se weel lõppeb; ja kui nad siis wimaks paigale sawad, woib olla Pohlamaal wast, mis raste luggo siiski weel. Kui selle pimmeda wannalese joud ta ni kaugele ullatab, mis ta seal peale hakkab? ja mis se noroke tüttarlaps, kel raste õppimata töö weel lahewõrra raskem on? Ta toufis ülles panni ennast riide ja läts omma wannemate maggamise lambri. Ta rätkis neile omma murred wõdraste pärrast, ja pallus, neid kauemaks enneste jure jätta. „Ühhe õ puhkamisest ei olle neile kül!“ Issa olli ta sedda mõtteleind